

ת"פ 53/01/18 - מדינת ישראל נגד אחמד אבו רקייק

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 53-01-18 מדינת ישראל נ' אבו רקייק

בפני
בעניין: כבוד השופט אייל כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אחמד אבו רקייק

הנאשם

ב"כ המאשימה עו"ד גב' צדיק
ב"כ הנאשם עו"ד בן נון
גזר דין

רקע

הנאשם, יליד 1998, זוכה לאחר שמיעת ראיות מן העבירה **קבלת רכב או חלקי רכב גנובים**, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"). בד בבד, הורשע בהכרעת הדין בעבירות **החזקת נכס חשוד כגנוב** ו- **הפרעה לשוטרים במילוי תפקידו**, לפי סעיפים 413 ו-275 לחוק.

הנאשם הורשע כאמור, בכך כי ביום 11.10.16 בסמוך לשעה 22:50, החזיק באופנוע שטח ללא לוחית זיהוי (להלן: "האופנוע"), אשר יש עליו חשד סביר כי הוא גנוב, מבלי שהניח את הדעת כי רכש את החזקה בו כדין. משהבחינו בו שוטרים וכרזו לו לעצור, החל בנסיעה מסוכנת בכוונה להימלט מהם, תוך חציית פס הפרדה רצוף.

עם שימוע הכרעת הדין הבהירה המאשימה כי עמדתה העונשית היא להשתת מאסר לריצוי בעבודות שירות. המאשימה עתרה לדחיית הטיעון לעונש, על מנת להיערך ולהציג פסיקה לתמיכה בעמדתה זו. נעתרתי לבקשה על אף התנגדותו של ב"כ הנאשם.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה ציינה בטיעונה לעונש כי בבצעו את העבירות בהן הורשע, פגע הנאשם בערכים המוגנים שהם שמירה על קניינו של הפרט ושמירה על שלטון החוק. לחובת הנאשם שני רישומים פליליים. עניינו של הראשון בהרשעה בעבירות תקיפה, גניבה ופריצות לכלי רכב, בגין נדון למאסרים מותנים ופיצוי. עניינו של האחר מבית המשפט לנוער, שם נמצא אשם בתקיפת שוטר ונדון לצו מבחן ללא הרשעה (במ/1).

עמוד 1

בנוסף, לחובת הנאשם שלש הרשעות מבית המשפט לתעבורה, בגין הסעת נוסע לא חגור ומהירות העולה על המותר, כמו גם בגין נהיגה ללא רישיון וחציית פס הפרדה רצוף- עבירות שבוצעו באירוע מושא ההליך שלפניי (במ/2).

לשיטת המאשימה, מתחם העונש נע בנסיבות בין מאסר מותנה ועד לשישה חודשי מאסר בפועל. בשים לב לעברו הפלילי ולנסיבות ביצוע העבירות, יש "למקם" את עונשו של הנאשם באמצע המתחם ולהשית עליו מאסר שאפשר יירוצה בעבודות שירות, קנס, פיצוי לבעל האופנוע, פסילה בפועל ופסילה על תנאי.

על אף דחיית הדיון לשם כך, נמנעה המאשימה מלהציג פסיקה כלשהי לתמיכה בטיעונה.

ב"כ הנאשם הדגיש בטיעונו כי הנאשם זוכה מן העבירה בה הואשם, החמורה מזו בה הורשע לבסוף. לשיטתו, המאשימה האשימה לשווא את הנאשם בעבירת פשע, אגב התנהלות "לא מקצועית" ו"רשלנית". טיעונה לעונש מהווה החמרה לא הוגנת עם הנאשם, על אף שעסקין בהרשעה בעבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא 6 חודשי מאסר. המדובר בעבירה הקלה ביותר מבין עבירות הרכוש. טיעונה המחמיר של המאשימה אינו מתיישב עם רף הענישה המוכר בפסיקה, קל וחומר כאשר העבירה בוצעה לפני כארבע שנים ובכך באה היא חשבון עם הנאשם, אשר נאלץ להתייבב לשיבות רבות בהגיעו מדרום הארץ לשם כך. לשיטת הנאשם מדובר בעינוי דין המצדיק קבלת פיצוי. זאת ועוד, טען הסניגור, הרשעתו של הנאשם בעבירות האלימות והרכוש משנת 2017, מאוחרת לביצוע העבירות דנן ודווקא שם נמנעה מלעתור למאסר בפועל. כן ציין, כי המאשימה לא עתרה להרשעת הנאשם בעבירת הרכוש בה הורשע, כי אם בית המשפט הוא שעשה כן על אף האמור.

לאור האמור עתר הסניגור להשתת עונש מאסר מותנה בלבד.

דין וגזירת הדין

עקרון ההלימה - הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה מבקשת לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, לשם גזירת עונשו של נאשם בנסיבות העבירה. העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה, שבהתאם לו נקבע מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סע' 40א ואילך לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ולהמחשה: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, מיום 5.8.13).

בעניינו אין מחלוקת כי מדובר באירוע אחד ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הינם שמירה על קניינו של הציבור, בכל הנוגע לעבירת קבלת נכס חשוד כגנוב, וכן שמירה על שלטון החוק, בכל הנוגע לעבירת הפרעה לשוטר.

באשר **לנסיבות ביצוע העבירה** נתתי דעתי לכך שהנאשם קיבל לידי נכס, אופנוע, אשר היה חשוד כגנוב, נהג

באמצעותו ללא לוחית זיהוי, וכאשר כרזו לו שוטרים לעצור, הוא החל בנסיעה מסוכנת במטרה להכשילם בתפקידם. מעשיו של הנאשם עשויים היו לסכן את השוטרים וכן משתמשים נוספים בדרך, כמו גם את את הנאשם עצמו.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת מושא עבירת הרכוש, מבלי להקל ראש, יש לתת את הדעת על כך כי מדובר בעבירת עוון, מהקלות שבספר החוקים. מטרתה להקשות על העבריין ליהנות מפרי מעלליו ולהעלים את מעשי העבירה ותוצאותיה. עם-זאת, העונש המקסימלי שקבע המחוקק בצידה של העבירה הוא ששה חדשי מאסר בלבד.

על אף דחיית הטענות לעונש לבקשת המאשימה, לשם איתור פסיקה התומכת בטיעונה, נמנעה היא מלהציגה. לא בכדי הדבר. חיפוש במאגרי הפסיקה מעלה כי יקשה על המחפש לאתר פסקי דין הדנים בעבירת הרכוש לבדה. על פי רוב מצטרפת היא לעבירות משמעותיות יותר, וחמורות מנסיבות המקרה שלפנינו- קרי, הרשעה בעבירת הפרעה לשוטרי בצד הרשעה בעבירת הרכוש הנ"ל. מכאן כי לא ניתן לגזור מאלה גזירה שווה לענייננו.

בהתאם, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין מאסר מותנה ולבין מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות.

באשר לקביעת העונש המתאים בגדרי המתחם כאן רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

לקולה נתתי דעתי לגילו הצעיר של הנאשם, כבן 22 כיום וכבן 18 וחודשיים בעת ביצוע העבירה, קרי על גבול הקטניות. כן נתתי דעתי לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה; לכך כי כתב האישום הוגש רק בינואר 2018; לכך כי המאשימה כלל לא עתרה להרשיע את הנאשם בעבירת הרכוש בה מצאתי להרשיעו- ולבסוף, נתתי דעתי גם לכך כי האשמת הנאשם מלכתחילה בעבירת פשע אינה נקייה מקשיים (עמ' 6 להכרעת דיני מיום 16.6.20): המאשימה מלכתחילה נסמכה על עדויות שני עדים הסותרות מהותית האחת את האחרת. מכאן הקושי הלא מבוטל בכך שהמאשימה ביקשה להסתמך על העד הראשון, בד בבד עם עתירתה שלא לקבל במלואה את עדות העד האחר, מבלי שהצביעה על טעם כלשהו מדוע מוצדק אותו "פלגין דיבורא" דווקא באופן המתיישב עם התיזה המפלילה.

לחומרה נתתי דעתי לעברו הפלילי של הנאשם, כמתואר מעלה.

בשים לב לכל האמור מצאתי להשית על הנאשם עונש המצוי בחלקו התחתון של המתחם, בדמות ענישה צופה פני עתיד, לצד קנס מתון.

לא מצאתי להשית כל פיצוי לטובת המתלונן. המעט שאציין הוא כי עתירתה זו של המאשימה תמוהה בעיניי לאור ממצאי הכרעת הדין.

גם עתירת המאשימה לפסילת רישיון נהיגה תמוהה בעיניי, בשים לב לכך כי הנאשם כבר נדון בבית המשפט לתעבורה בגין עבירות התעבורה שנעברו באירוע מושא הליך זה.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 3 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, שלא יעבור על העבירה בה הורשע.
2. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד לא יאוחר מיום 1.10.20.

זכות ערעור כחוק, תוך 45 ימים, לבית המשפט המחוזי- מרכז.

ניתן היום, י"ב אב תש"פ, 02 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים (למעט הנאשם- לבקשת בא כוחו).